

Pastabos dėl santraukų lietuvių kalba rašymo

Perskaičius pateiktas santraukas, matyti, kad daugelis svetimomis kalbomis parašytų straipsnių autorių nežino ar nesupranta tų straipsnių santraukų lietuvių kalba paskirties ir joms keliamų reikalavimų.

Po nepriklausomybės atgavimo Lietuvos mokslo taryboje svarstant mokslinių žurnalų leidimą Lietuvoje, buvo nutarta iš autorių, kartu ir redkolegijų, reikalauti, kad būtų tenkinami šitokie reikalavimai:

1. Mokslinių straipsnių lietuviškų santraukų tekstai turi prisidėti prie mokslinės lietuvių kalbos kūrimo, tobulinimo, plėtotės. (Mokslinė kalba vadinama literatūrinė bendrinė kalba, papildyta mokslinių sąvokų terminais.) Nevartoti netarptautinių svetimžodžių. Tarptautinių žodžių (terminų) nelaikant kalbos klaidomis, vis dėlto pirmenybę teikti geriems, tą pačią prasmę nusakantiems, kalbiškai taisyklingiems lietuviškiems žodžiams (terminams). Skatinti autorius prisidėti, bendradarbiaujant su kalbininkais terminologias, kurti ir tobulinti mokslinę lietuvių kalbą.

2. Lietuviškose santraukose turi būti nurodoma ne tik kas kokiais metodais buvo tirta, bet pateikti gautieji tų tyrimų rezultatai, pasakytos padarytosios išvados, kad skaitytojas, jas perskaitęs, suprastų tyrimų esmę ir reikšmę ir galėtų, net nemokėdamas svetimų kalbos, nuspręsti ar jam verta stengtis ištiesai versti visą straipsnį į lietuvių kalbą. (Rezultatus galima pateikti nurodant į formules, lenteles, grafikus, paveikslus ir kt., pateiktus pagrindiniame tekste.)

3. Kad būtų pasiekti minėti tikslai, reikia iš straipsnių autorių reikalauti, kad lietuviškų santraukų apimtis būtų ne mažesnė kaip vienas rankraščio (mašinosraščio) puslapis, atitinkantis vieną svetimą kalba žurnale spausdintą spaudos lanką.